

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Mgr. Robert Hynek**, insolvenční správce společnosti **acpetrol s. r. o. v konkurzu**, se sídlem Na Strži 65/1702, zast. Jiřím Pokorným, se sídlem se sídlem Heliova 270/15, Liberec 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2014, č. j. 31353-2/2014-900000-304.3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 30. 4. 2014, č. j. 32839-2/2014-510000-32.2 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku na spotřební dani, který měl vzniknout v důsledku úhrady daňových povinností vyměřených platebními výměry ze dne 24. 8. 2011, č. j. 15913-2/2011-176800-024, a ze dne 20. 9. 2011, č. j. 19740/2011-176800-024 (dále jen „platební výměry“).

Žalobce v žalobě uvedl, že žádal o vrácení přeplatku na spotřební dani z minerálních olejů ve výši 10.136.288,- Kč. Přeplatek měl vzniknout tím, že žalobce zaplatil spotřební daň z minerálních olejů vyměřenou platebními výměry za zdaňovací období červen 2011 a červenec 2011 a dále platebními výměry na související úroky z prodlení.

Žalobce namítá, že oba platební výměry jsou nicotné ve smyslu § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu a blíže poukazuje na skutkové okolnosti vydání platebních výměrů, a sice, že žalobce podal přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za zdaňovací období červen 2011, resp. červenec 2011, v době, kdy byl jednatel společnosti ve vazbě. Podání měla vady, a proto správce daně vyzval k jejich odstranění. Jelikož žalobce vady neodstranil, správce daně vydal předmětné platební výměry. Ve výměrech bylo uvedeno, že spotřební daň byla vyměřena z moci úřední, současně však bylo odkázáno na § 140 zákona č. 280/2009, daňového řádu (dále jen „daňový řád“), který upravuje vyměření daně v případě podání daňového tvrzení, tedy nikoli z moci úřední (§ 139 daňového řádu). Původně podané daňové přiznání bylo podle názoru žalobce neúčinné a nemá žádné právní účinky. Žalobce dovozuje, že proto neexistuje žádná daňová povinnost nebo nárok na vrácení daně uplatněný.

Dále žalobce uvádí, že daňová přiznání byla podána prostřednictvím datové schránky žalobce v době, kdy jediný jednatel společnosti pobýval ve vyšetřovací vazbě, proto pro něj bylo objektivně nemožné takové podání učinit a tudíž nelze vycházet z teze, že pokud může činit úkony prostřednictvím datové schránky i pověřená osoba, je na žalobci, aby prokázal, že daňové přiznání bylo podáno neoprávněnou osobou. Žalobce dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž se důkazní břemeno daňového subjektu omezuje pouze na prokázání skutečností, která daňový subjekt sám tvrdí. Vzhledem k tomu, že jediný jednatel byl ve vyšetřovací vazbě, podání přiznání prostřednictvím datové schránky nemůže být úkonem ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech. Podle tohoto ustanovení by úkon mohla učinit i pověřená osoba, avšak taková osoba nikdy neexistovala. Jestliže tedy žalovaný i správce daně spekulují o tom, že mohla podání učinit osoba disponující patřičným pověřením, je na nich, aby prokázali, kdo touto osobou byl a zda skutečně pověřením disponoval.

Podle názoru žalobce jsou platební výměry vnitřně rozporné. Není jasné, jestli byla daň stanovena podle daňového přiznání nebo z moci úřední. Pokud by byla daň stanovena z moci úřední, muselo by být zřejmé, zda byla stanovena dokazováním nebo podle pomůcek. V případě dokazování by odůvodnění muselo obsahovat správní úvahu v souladu s § 102 odst. 4 daňového řádu. Vzhledem k absenci tohoto uvážení má žalobce za to, že daň dokazováním stanovena nebyla, totéž platí pro použití pomůcek. Na podporu uvedeného žalobce odkázal na komentář k daňovému řádu, podle kterého je rozhodnutí zjevně vnitřně rozporné, pokud je obsah rozhodnutí zmatečný, nesmyslný, neurčitý anebo výrok a jeho odůvodnění jsou ve zjevném protikladu. Podle názoru žalobce předmětné platební výměry tyto znaky naplňují.

Žalobce nesouhlasí s odůvodněním správce daně v rozhodnutí o vrácení přeplatku, který ve vztahu k platebním výměrům poukázal na vyřízení podnětů ohledně nicotnosti platebních výměrů žalovaným. Žalobce upozornil, že nicotné rozhodnutí ve skutečnosti neexistuje v tom smyslu, že není způsobilé vyvolat veřejnoprávní účinky. Proto je irelevantní konstatování žalovaného, že dovolávat se nicotnosti platebních výměrů lze pouze v časově omezené době, a to pouze po dobu, kdy je možné uplatňovat proti platebním výměrům řádné opravné prostředky.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby uvádí, že žalobní námitky nesměřují do napadeného rozhodnutí, ale do platebních výměrů. Žalobce trvá na důvodech, pro které považuje výměry za nicotné. Obdobné námitky žalobce uvedl i v rámci odvolacího řízení, kde

se jimi žalovaný s přihlédnutím k § 114 odst. 2 nezabýval. Žalovaný upozorňuje, že ve věci prohlášení nicotnosti platebních výměrů je vedeno u Městského soudu v Praze řízení pod sp. zn. 11 A 187/2013.

K námitkám, které směřují do rozhodnutí o vrácení přeplatku, žalovaný uvádí, že v odůvodnění daného rozhodnutí správce daně použil obsah spisových podkladů z předcházejícího řízení, mj. z posuzování podnětů k prohlášení nicotnosti platebních výměrů. Zdůraznil, že v době rozhodování správce daně o žádosti trvaly důvody pro vydání platebních výměrů, byla zachována jejich platnost a správce daně na osobním daňovém účtu žalobce do vydání napadeného rozhodnutí neevidoval vratitelný přeplatek. Navíc žalovaný upozorňuje, že žalobce ve vztahu k platebním výměrům nevyužil všech řádných opravných prostředků, které mu poskytuje daňový řád. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. 2 Afs 70/2011 ze dne 13. 3. 2012) se tak nemůže domáhat jejich zrušení v rámci soudního řízení.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního platí, že žalobce musí v žalobě uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního pak platí, že soud přezkoumá výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

V daném případě žalobce napadá žalobou rozhodnutí, kterým mu byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na spotřební dani. Přeplatek měl podle žalobce vzniknout na základě nicotných platebních výměrů. V žalobě však žalobce neuvádí žádné námitky týkající se přímo řízení o vrácení přeplatku, ale všechny námitky se týkají řízení o platebních výměrech.

Je třeba poznamenat, že při přezkoumávání rozhodnutí o vrácení přeplatku na spotřební dani se přezkum týká skutečnosti, zda rozhodnutí má náležitý podklad, tj. zda u žalobce existoval ke dni vydání rozhodnutí vratitelný přeplatek, dále zda rozhodujícímu orgánu taková pravomoc náleží a zda byla v tomto řízení (resp. v odvolacím řízení) dodržena pravidla řízení.

Žalobce však uplatnil žalobní námitky, které z naznačeného rámce možného soudního přezkumu vybočují.

Žalobce konkrétně namítá nesprávné procesní kroky vedoucí k vydání platebních výměrů, nesprávné posouzení oprávněnosti podat daňové přiznání, nesprávné vyhodnocení důkazního břemene, nedostatečné odůvodnění platebních výměrů, jejich vnitřní rozpornost atd., z čehož vyvozuje nicotnost platebních výměrů. Soud je na tomto místě nucen konstatovat, že tyto námitky se týkají jiného správního řízení, než je řízení v právě projednávané věci, a proto se jimi v této věci soud zabývat nemůže. Lze dodat, že žalobce veškeré jím vznesené námitky měl a mohl uplatnit v žalobě směřující přímo proti rozhodnutím, proti nimž svými námitkami brojí.

Jelikož soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. nemůže jít nad rámec žalobních bodů, není v daném případě žádný bod, který mohl soud přezkoumat.

Soud shledává vhodným uvést, že konstrukce obrany žalobce, který se dovolává v žalobě nad rámec napadeného rozhodnutí nicotnosti platebních výměrů, není na místě, a to i proto, že je třeba respektovat, že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. k tomu Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha : C. H. Beck, 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, čj. 6 As 45/2005-188).

Protože dosud v žádném řízení nebyla nicotnost dotčených platebních výměrů konstatována (žalobce uvedené netvrdí, potažmo ani neprokazuje), platební výměry je nutno stále považovat za správné, mající právní účinky, jelikož důvody pro jejich vydání stále trvají. Vzhledem k této skutečnosti tedy neexistuje žádný relevantní důvod, pro který by měl žalobce nárok na tvrzený přeplatek na spotřební dani. Na žalobou napadeném rozhodnutí tudíž soud neshledal žádnou vadu, pro kterou by bylo třeba ho zrušit.

Soud uzavírá, že žalobní námitky uvedené v žalobě směřují do jiných rozhodnutí, a proto v právě projednávané věci nejsou důvodné pro zrušení napadeného rozhodnutí. Navíc dotčené platební výměry je třeba stále považovat za platné, a tudíž trvá důvod, pro který byla žádost o vrácení přeplatku ze spotřební daně zamítnuta.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Soud závěrem uvádí, že v žalobcem sdělené skutečnosti, že předmětná věc je překážkou k ukončení insolvenčního řízení zahájeného v roce 2011, shledal důvod pro přednostní vyřízení věci a tomu přizpůsobil postup soudu v daném řízení (§ 56 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. prosince 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.